

výklad knihy sudcov

(Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2013)

Od čias sudcov nás delí tisícročná priepasť. Moderné technológie túto vzdialenosť ešte zväčšujú a sami seba sa pýtame, či nájdeme v tom období niečo, čo má pre nás význam. Keď sa na to však pozrieme lepšie, táto priepasť sa čoraz väčšmi zmenšuje. Vidíme, ako sa boží ľud zamiešal do smrteľného konfliktu s duchovným poznaním a hriechom tej doby, s morálnym relativizmom, sexuálnou „slobodou“ a náboženskou anarchiou. Ich mottom bolo: „Každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach.“ V Knihe sudcov vidíme následky takého spôsobu života.

Ako nadpis knihy by sme mohli zvoliť slová apoštola Pavla: *„A toto stalo sa (výstražným) príkladom pre nás, aby sme neboli žiadostiví zlého, ako aj oni boli; ani nebudte modloslužobníkmi, ako niektorí z nich, ako je napísané: Posadil sa ľud, aby jedol a pil, a vstali, aby sa zabávali; ani nesmilnime, ako niektorí z nich smilnili, a padlo ich za deň dvadsaťtisíc; ani nepokúšajme Pána, ako (Ho) niektorí z nich pokúšali, a zahynuli od hadov; Ani nereptajte, ako niektorí z nich reptali, a zahynuli od zhubcu. Toto sa im prihodilo ako príklad, a nám, ktorých zastihol koniec sveta, je to napísané na výstrahu. A tak, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol. Pokušenie, ktoré vás zachvátilo, je len ľudské, ale Boh je verný, On nedopustí pokúšať vás nad možnosť, ale s pokušením spôsobí aj vyslobodenie, aby ste mohli zniesť.“* (1. Korinským 10:6-13).

Jedným z cieľov Knihy sudcov je ukázať nám nebezpečenstvo hriechu. Nezáleží na tom, koľko a čo sme v minulosti urobili pre Boha, ak na Neho už nehľadíme, padneme do hriechu. Každý veriaci má „nohy z hlíny“, a keď sa pokúsi bez merania hodnôt ustáť na vlastných nohách v akejkolvek spoločnosti, jeho pevnosť sa čoskoro zlomí a on zlyhá. To sa môžeme učiť z príbehov Gideona, Jefteho aj Samsona. *„A tak teda ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá aby nepadol.“* (1. Korinským 10:12).

Aj pre Knihu sudcov platí: *„Všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a skrze potešenie písem mali nádej.“*

(Rímskym 15:4). Tak, ako v nej čítame o silných mužoch, ktorí sa svojou tvrdohlavosťou a sebadôverou stali slabými, rovnako čítame aj o slabých mužoch, ktorí sa skrze vieru založenú v Boha a Jeho dielo stali silnými. Práve táto kniha opisuje pretrvávajúcu silu Svätého Ducha v živote starozákonných Božích sluhov. Vidíme, ako Boh dáva slabým mužom pevné srdce. Z toho môžeme získať úžasnú istotu, že Svätý Duch v nás dnes môže vykonať ešte väčšie veci, ako tomu bolo v prípade starozákonných veriacich. Slúžime ukrižovanému a vzkriesenému Spasiteľovi. Žijeme vďaka sile Jeho Ducha prebývajúceho v nás. Úplné a neomylné Božie Slovo patrí nám. Máme neporovnateľne bohatšie „zásoby“ ako sudcovia.

Apoštol Pavol bol človek, ktorý so svojimi duchovnými znalosťami stál vysoko nad davom veriacich. Pán videl, že pre Pavla to znamenalo určité nebezpečenstvo. aby ho vopred ochránil pred sebavedomím a samolúbosťou, uvalil naňho telesné utrpenie, len aby si osvojil pravdu duchovného života: *„Lebo keď som slabý, vtedy som mocný.“* (2. Korinským 12:10). Božia moc nám nevezme naše slabosti, ale preformuje ich. Potom človek s plachým srdcom a hlinenými nohami dostane železné srdce, aby mohol slúžiť svojmu Bohu.

Hudson Taylor vyjadril to, čo ho Boh naučil o živote vo viere takto:

„Korene takmer každého hriechu a slabosti môžeme nájsť v nedostatku viery. Ako inak by sme mohli získať pomoc, než tak, že vzhliadame k Nemu a vidíme Jeho vernosť. Človek, ktorý ráta s Božou vernosťou nebude hlupák, ani lajdák, ale bude pripravený na každú skúšku. Kto ráta s Božou vernosťou, ten sa smelo podriaďuje, navzdory všetkým prekážkam. Abrahám rátal s Božou vernosťou, preto bol pripravený obetovať Izáka, *„rozumějúc tak, že Boh je mocný aj z mŕtvych vzkriesiť, odkiaľ si ho aj odniesol v podobenstve*“ (Židom 11:19; podľa Roháčka). Aj Mojžiš rátal s Božou vernosťou a vyviedol Izrael do. „*A čo mám ešte hovoriť? Lebo mi nebude stačiť čas, aby som rozprával o Gideonovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, Dávidovi, Samuelovi, a o prorokoch, ktorí vierou zdolali kráľovstvá, robili spravodlivosť, dosiahli zaslúbenia... vymanili sa od slabosti, stali sa junákmi v boji, ustúpiť prinútili tábory cudzozemcov*“ (Židom 11:32-34).

Aj satan má svoje vierovyznanie: „Pochybuj o Božej vernosti. Skutočne to povedal Boh? Nevidíš Jeho prikázania nesprávne? On to zrejme tak nemyslel! Nepreháňaš to trochu? Veci berieš príliš doslovne!? Diabol argumentuje húževnato a úspešne, len aby zmaril dôveru veriacich zasiatú v Boha a ich úplné posvätenie. Množstvo veriacich vidí ťažkosti vo svetle vlastných možností a zlyháva. Množstvo veľkých Božích bojovníkov boli slabí muži, ktorí pre Boha dokázali uskutočniť veľké veci, lebo verili, že Boh je s nimi.“

Výstižnejšie snád posolstvo Knihy sudcov ani nemožno zhrnúť.

Úryvok z menovanej knihy, str. 306-309.

(Publikované s láskavým súhlasom vydavateľa.)